

kelte Aar maa paalignes en Menigheds Medlemmer, er fastsat i Kjøbenhavn til $\frac{1}{5}$ pCt. af den skattepligtige Indkomst, er dette i Overensstemmelse med Bestemmelsen i den for Kjøbenhavn tidligere gældende Lov af 1ste April 1888 om, hvad der i det enkelte Aar maatte lignedes paa Sognemenighederne. For Købstædernes Vedkommende har man ment, at $\frac{1}{15}$ af den personlige Kommuneskats Beløb, henset til at Skatteprocenten i Kjøbenhavn er 3 pCt., vilde svare hertil.

§ 17 tilsigter at overflødiggøre to jevn-sides løbende Ligninger paa de samme Individer.

Den de selvejende Kirker i § 18 hjemlede Adgang til at optage Laan have de allerede nu. Det er ikke anset fornødent, som det nu sædvanlig sker, at fordre Kommunens Garanti for Laanets Forrentning og Afdragning som almindelig Regel. I Ministeriets Skrivelse af 10de December 1894 er Betydningen af Kommunens Garanti forklaret saaledes, at Kommunen ved samme ikke paadrager sig nogen Risiko, idet der højst kan blive Spørgsmaal om, at den i nogen Tid vil komme til at staa i Forskud for Beløb i Renter og Afdrag, som Kirken ikke maatte se sig i Stand til at udrede til rette Tid, saa længe indtil Beløbet indkommer ved Ligning paa Menighedens til Folkekirken hørende Beboere i Henhold til Danske Lovs 2—22—64 — en Ligning, som Sogneraadet (Byraadet) ikke blot er berettiget, men endog, naar det begæres af samme, forpligtet til at foretage. Men denne Garanti yder Lovforslaget formentlig allerede selv i den foreslaaede Affattelse af de herhen hørende Bestemmelser.

§ 19, 1ste Stykke, giver en tilsvarende Regel til den i Lov om Kirkers Opvarmning af 9de Marts 1893 § 2, 2det Stykke, indeholdte Regel for de der omhandlede Kirkeligningers Vedkommende.

§ 19, 2det Stykke, svarer til den i den fornævnte Ligningslov for Kjøbenhavn af 1ste April 1888 indeholdte Regel, der her er foreslaaet udvidet til at bringes til Anvendelse paa Frederiksberg og i Købstæder, der bestaa af flere Sogne. Efter Beboelses- og Bebyggelsesforholdene saavel som ogsaa efter den sædvanlige Opfattelse af Sogneforholdene i disse store Kommuner vil en Ligning under et over hele Kommunen fremfor paa det enkelte Kirkesogns Beboere utvivlsomt være det retfærdigste.

Særlig for Kjøbenhavns Vedkommende, hvor de fattigste Kirker ligge i Udkanterne af Byen, hvor ogsaa den fattigste Befolkning hovedsagelig bor, vil en saadan Ligningsmaade være til Lettelse for denne.

Bestemmelsen i § 19, 3die Stykke, om Fordeling af de kirkelige Udgifter mellem Købstaden og det til samme hørende Landdistrikt eller Landsogn saavel som Bestemmelsen i Paragraffens 4de Stykke, der omhandler de Tilfælde, hvor Beboere af Distrikter af forskellige Kommuner ere henviste til Benyttelse af den samme Kirke — hvilket navnlig er Tilfældet med flere Distrikts- og Filialkirker paa Landet — vil formentlig bringe en retfærdig Løsning af et Spørgsmaal, som uden en positiv Afgørelse overhovedet ikke vil kunne lade sig løse.

§ 20 er overensstemmende med den tilsvarende Bestemmelse i Loven om Ligning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn af 1ste April 1888.

IV.

Om de Kirker, for hvis Vedkommende det i § 21 foreslaas, at de skulle beholde den Undtagelsesstilling, de nu indtage, skal oplyses følgende:

Kirkerne i Frederiksberg Kommune have et vist økonomisk Fællesskab med Hensyn til Indtægterne fra Begravelsesvæsenet.

Sjællands Stiftslandsbykirkers Tiender og øvrige Indtægter gaa i en fælles Kasse, af hvilken samtlige Kirkers Udgifter udredes uden Hensyn til, om den enkelte Kirkes Tiende kan afholde hvert enkelt Aars Udgifter til den. Bestyrelsen af Kirkernes Formue forestaas af Stiftsskriveren i Sjællands Stift, der udnævnes af Kongen.

Tilsvarende Regler gælde for Kirkerne paa Ærø, hvor der er en kongelig udnævnt Kirkeinspektør, og for de forhen slesvigske Kirker i Nørre Thystrup Herred, hvis Formue administreres under eet af Stiftsøvrigheden ved en af samme antagen Regnskabsfører.

Roskilde Domkirke har en særlig Forvalter af Domkirkens Gods, der tillige er Domkirkens Værge, hvilket Embede er forbundet med Embedet som Stiftsskriver i Sjællands Stift.

St. Petri tyske Menighed i Kjøbenhavn har sine særlige Privilegier af 5te November 1678, jfr. kongelig Resolution af 13de